

U G T

BUTLLETI INTERIOR
DEL
SECRETARIAT DE CATALUNYA

nº ref 4645

WILADOT

Adherida
a la Confederacio Internacional
d'Organitzacions Sindicals Lliures
(C. I. O. S. L.)

Nº 12
Maig
del
1960

Primer de Maig del 1960

Amb la C.I.O.S.L. pel Pa, la Pau i la Llibertat

«Aturem tota ajuda als tirans tacats de sang com Franco i Trujillo»

« Ple empleu, nivell de vida cada vegada més elevat »

Treballadors de tots els països! del color, creença, raça o sexe que sigueu, la C.I.O.S.L. us adreça la seva salutació afectuosa i fraterna en aquest dia de la solidaritat internacional del treball.

Com cada any, els sindicalistes lliures, en aquesta diada, es consagren novament a la tasca que consisteix a obtenir la justícia social dins la pau i la llibertat per tots els treballadors, siguin on siguin.

Treballadors del món lliure! Ja fa deu anys que participeu a l'edificació de la C.I.O.S.L. per tal de fer-ne una força puixant al servei del progrés. Una força al servei dels que sofreixen misèria, que estan oprimits, siguin en el lloc que siguin. Reuniu-vos entorn dels vostres sindicats lliures i de la C.I.O.S.L.

La lluita continua encara per!

LA PAU clau del progrés social universal. Que un terme sigui posat al temor de la destrucció atòmica! Un desarmament general controlat és l'única alternativa al suïcidi nuclear. Demostrem una vegada més que estem disposats a imposar una pau durable i justa.

EL PA i tot ço que aquest mot simbolitza en matèria de progrés econòmic i social.

Ple empleu, nivell de vida cada vegada més elevat, reducció de les hores de treball, ajuda adequada als països en vies de desenvolupament, condicions decents d'allotjament, seguretat social total i mitjans apropiats en matèria d'educació: Nosaltres hem reeixit a desvetllar la consciència del món i també hem fet valer davant de les Nacions Unides i l'Organització Internacional del Treball, programes pràctics d'acció per tal d'abastar aquests objectius.

LA LLIBERTAD pels treballadors de tots els països de poguer formar —no fronts del treball controlats per l'Estat— sinó sindicats lliures de llur pròpi escolliment i d'adherir-s'hi.

Pels pobles encara sotmesos a la dominació estrangera o a una dictadura interior, de decidir de llur pròpi destí.

Per aquells que sofreixen l'ignominiosa barbàrie de la discriminació racial, de gaudir plenament de llurs drets cívics, sindicals i altres de l'home.

Que les guerres colonials s'acabin, que els pobles puguin resoldre el problema de la seva independència fent us de l'autodeterminació.

ATUREM TOTA AJUDA ALS TIRANS TACATS DE SANG, COM FRANCO I TRUJILLO.

Accelerem el progrés de la llibertat africana i sobretot posem un terme a la brutal opressió dels africans del sud. Sostemin, a l'escala mundial, el boicotatge dels productes de la Unió Sud-Africana.

No cal oblidar la sort dels centenars de milers de refugiats que han triat l'exili abans

que acceptar l'esclavatge.

Ens trobem en l'Any Mundial del Refugiats: el menys que els sindicalistes podem fer és assegurar-nos que tots aquells que han fugit del terror de la dictadura estan plenament adaptats en llur nova pàtria.

Treballadors del món! Nosaltres hem lluitat per totes aquestes coses; es amb la vostra ajuda que podrem obtenir-les.

Doncu-nos els mitjants per reforçar encara més les mesures a favor de la solidaritat mundial: Ajudeu a augmentar el volum del nostre FONS INTERNACIONAL DE SOLIDARITAT.

Endavant amb la C.I.O.S.L. pel PA, la LLIBERTAT i la PAU.

Reunio del Comitè de Coordinacio de Forces Democràtiques de Catalunya a l'Exili

El dia 30 d'abril s'ha reunit a París el C.C. de F.D.C. a l'exili, amb assistència de totes les representacions que el componen: E.R.C., M.S.C., U.G.T. de Catalunya, C.N.T., F.N.E.C.

El C.C. ha pres coneixença de les interessants informacions, polítiques i socials, provinents de l'interior adonant les mesures oportunes per fer-les conèixer a qui correspon, i consultant les consultes demanades.

Igualment el Comitè ha conegut el canvi d'impressions tingut amb el senyor Batista i Roca —del Comitè Català de Londres— i ha aprovat les decisions adoptades.

El Comitè de Coordinació, davant l'actual estada del general Franco a Barcelona, i al suposat acte « d'homenatge a Catalunya » de la CNS — mentre les tropes de la dictadura efectuen el « desfile de la Victoria » — denuncia la nova maniobra d'aparent afalac, i real ofensa a l'iniciativa catalana contra el règim que l'oprimeix.

El Comitè de Coordinació encoratja plenament l'actual campanya per la Defensa de la Llengua, i per les Escoles Catalanes, i continua animant la lluita dels treballadors i de tots els asalariats contra les conseqüències nefastes del « pla d'estabilització » que tant perjudica la nostra indústria i el nostre comerç.

El Comitè de Coordinació acorda expressar al P.N.B. el profund condol per la mort del President Aguirre símbol de les llibertats del poble basc.

Finalment, el C.C. de F.D.C. decideix expressar la seva profunda solidaritat a tots els detinguts polítics de la preso de Carabanchel que han manifestat amb decissió la voluntat de veure respectar la dignitat dels presos polítics. L'esforç per aconseguir la llibertat de tots els detinguts per la dictadura, ha de continuar i ens ha d'aplegar a tots.

Paris, 30 d'Abril del 1960

Amb els caiguts de Seul, Johannesburg i Estambul. Amb tots els oprimits del món
cridem : **VISCA LA LLIBERTAT**

PRIMER DE MAIG. En aquesta diada de fraternitat i solidaritat obrera mundial, la **UNIO GENERAL DE TREBALLADORS DE CATALUNYA** reafirma la seva voluntat de continuar fins a la victòria la lluita per l'alliberació econòmica, política i moral de la classe treballadora. Fins l'enderrocament de la dictadura i el triomf de la llibertat i la democràcia,

CATALUNYA TE LA INICIATIVA !

En defensa de la llengua i cultura catalanes

Al Poble de Catalunya

La campanya de boicot contra «La Vanguardia» ha produït la destitució del seu Director «Luis de Galinsoga».

Aquest subjecte va dir en una església que «todos los catalanes son una mierda». En dir això no expressava solament una opinió personal seva, sinó que es feia intèrpret de l'odi que contra Catalunya té el règim que el va imposar com a director del diari més important de Barcelona.

Evidentment el Govern no ha dit públicament que «todos los catalanes son una mierda», però durant 20 anys ha actuat en consonància amb aquest criteri. Des de fa 20 anys, el règim franquista prohibeix l'ensenyament del català a les escoles, violant els drets de l'home vigents a tots els països civilitzats i violant les obligacions que ha contractat en ingressar a la UNESCO i a la ONU; des de fa 20 anys obstaculitza les edicions de llibres en català; des de fa 20 anys impedeix la publicació de premsa en català; i el mateix podem dir de la ràdio, cinema, etc.

Es que això no és cent vegades més greu que l'insult d'un Galinsoga?

La realitat és que tothom sap molt bé que hem fet servir aquest ninot només com un

instrument de la nostra acció contra una situació injusta i revoltant.

La realitat és que la destitució d'en Galinsoga és tan sols un pas, i que la campanya continuarà fins a aconseguir els seus objectius finals.

No n'hi ha prou amb la destitució d'aquest adulador professional. Volem que el Govern sàpiga que tots els catalans estem disposats a lluitar pel total restabliment d'una vida normal a Catalunya, i que la vida normal vol dir, entre altres coses, escoles catalanes, premsa catalana i ús públic de l'idioma català. Sense tot això a Catalunya, no hi ha normalitat sinó tirania.

La voluntat unànime de tots els catalans ha obligat el Govern a destituir un enemic de la nostra llengua i de la nostra cultura.

**LA MATEIXA VOLUNTAT UNANIME
OBTINDRA, MITJANÇANT UNA CAMPANYA
DE DEFENSA DE LA LLENGUA
I DE LA CULTURA CATALANES:
ESCOLES CATALANES
PREMSA LLIURE EN CATALA
I L'OFICIALITAT
DEL NOSTRE IDIOMA
CATALUNYA TE LA INICIATIVA**

MANIFEST DEL PATRONAT DE CULTURA CATALANA POPULAR

CATALA :

La llengua catalana és el nostre patrimoni col·lectiu, la vella herència que ens ha pervingut a través dels segles, plena de prestigi històric i dolça d'intimitats cordials. Gràcies a la nostra llengua existim com a poble. Ella ens caracteritza i ens uneix. Som catalans perquè parlem català.

Tots estimem la nostra llengua, però el nostre amor és sovint massa passiu. Potser no ens hem adonat prou bé dels perills que ara l'envolten.

Més de vint anys sense escoles catalanes; més de vint anys de premsa, ràdio i cinema totalment en castellà; més de vint anys d'una immigració forastera, seguida i a grans masses, escampada arreu de la nostra terra... Bé caldrà, doncs, que defensem la nostra llengua catalana allà on és més amenaçada, en la seva base popular.

Ens cal emprendre la tasca «pro alfabetització catalana», i reeixir-hi, en els tres sectors on és més necessària: els infants en edat escolar; els adolescents i els joves que han passat per l'escola en els darrers vint anys, i els forasters immigrants a qui Catalunya obre generosament els braços.

Cal el concurs de tots. Que tots els catalans en edat de seny comprenguin quina vergonya tan gran és per a ells

de no saber llegir i escriure la llengua pròpia, i així s'afanyin a aprendre'n sols o a cercar qui els n'ensenyi. No n'hi ha prou amb què els pares i mares de família parlin català amb els fills: cal també que els ensenyin i els avesin a llegir-lo i a escriure'l. Cal que tots aquells que puguin facin a la nostra llengua l'almoina d'una estona per a esmerçar-la —en el clos domèstic o en la vida social— a l'apostolat d'aquest ensenyament.

En fi, com que és urgent d'editar o reeditar sil·labaris, manuals, llibres de lectura per a infants i de lectura popular, etc., etc., cal que tothom, en la mesura possible, hi contribueixi econòmicament.

Potser el català no perilla per ara i tant, com a llengua de cultura superior; però, Catalunya no és ni pot ésser un poble de mandarins. La llengua perilla d'envilir-se en l'ampla base de la seva massa social. Cada moment té els seus perills i cada hora els seus afanys.

Res tan urgent avui per a la conservació de la nostra llengua, ànima i signe de Catalunya, com l'obra de Cultura Catalana Popular.

Que ningú per negligència nostra no ignori de llegir i d'escriure català.

Treballar per la nostra llengua és obligació nostra i no és tasca de ningú més. Catalans siguem-hi tots.

Carta als Professors

Distingit senyor,

L'estat anormal en què es troben, fa temps, l'ús, l'ensenyament i la difusió de la llengua catalana, vehicle d'una secular cultura, en obliga a fer sentir la nostra veu. Ho fem amb tot el respecte i tota la consideració que calen, però volem exposar a tothom les raons que ens mouen a demanar que cessi la situació, que encara avui, en contra d'un dret natural reconegut i proclamat per l'Església Catòlica (Veg. entre d'altres el Missatge de Nadal de 1959 del Sant Pare Joan XXIII) i pels organismes internacionals de caràcter jurídic, sociològic i cultural (Veg. els acords de la U.N.E.S.C.O. sobre aquesta matèria i les pròpies constitucions de l'organització) es veu limitada en la seva lliure i legítima expansió. I com que no hi ha cap llei que prohibeixi l'ensenyament del català a les escoles, esperem que els mestres i llurs autoritats reconeixin la necessitat d'evitar aquest analfabetisme que ens afecta a tots.

Cal :

- *Que en tots els graus de l'ensenyament públic i privat a les terres de llengua catalana, siguin establertes classes regulars d'aquesta llengua d'acord amb les normes pedagògiques modernes.*
- *Que siguin donades les normals i recomanables facilitats al funcionament reglamentari de les entitats científiques i literàries que tenen per objecte el conreu i la difusió de la cultura catalana en les seves expressions més elevades.*

Voldriem que tothom, catalans i no catalans, comprengués la raó d'aquestes demandes i s'unís a la nostra veu.

Us saluden els cent primers signants d'aquesta carta,

Antoni Bergós, Josep Ma. de Sagarra, Clementina Ardèriu, Miquel Batllori, S. J., Josep Pla, Ferran Soldevila, Francesc de B. Moll, Vescónte de Güell, Basili de Rubí, O.F.M. Cap., Néstor Luján, F. Maspons i Anglèsell, Antoni Tàpies, Francesc Faus, Pvre. Opus Dei, J. Carreras i Artau, Rafael Tasis, Emili Vendrell, M. Coll i Alentorn, Maria Luz Morales, R. Aramon i Serra, A. Badia i Margarit, J. Llorens i Artigues, Ramon Sarró, J. Vicens i Vives, Joan Fuster, Joseph Ma. Casacuberta, Pere Bohigas, Ma. Aurèlia Capmany, LL. Romero, Joan Triadó, Santiago Alberti, Maurici Serrahima, Lluís Gassó, Sàlvador Espriu, Delfi Dalmau, Ma. Dolors Orriols, Josep. Ma. Espinàs,

segueixen les signatures

Barcelona, març del 1960

De la inestabilitat i de l'estabilització

Contra el « Delateu » del diari falangista « Pueblo »

Una lletra de protesta signada per nombrosos intel·lectuals espanyols ha estat adreçada al director del diari falangista «Pueblo» per la publicació de dos articles atacant barroerament als escriptors Joan i Lluís Gaytisolo. Aquest darrer es troba actualment detingut a la presó de Carabanchel acusat d'activitats contra el règim.

Entre els signataris d'aquesta lletra ressortim els noms de Juan Antonio Bardem, Ana Maria Matute, Ignaci Agus-

Dimissió d'un ministre-falangista

Per disconformitat amb els ministres de l'Opus encarregats d'aplicar el Pla de Misèria el ministre de la Construcció de Franco ha dimitit. El «Diario Oficial» publicava, però, a l'endemà la destitució d'Arrese i el nomenament de Gual-Villalbi, «l'homme à tout faire», com a substitut.

Nomenament d'un falangista-ministre

Malgrat el nomenament de Gual-Villalbi i per tal d'evitar una crisi total, segons explica la premsa estrangera, Franco ha designat al senyor José María Martínez Sanchez Arjona com a reemplaçant d'Arrese. Com es pot veure pel nom la construcció de cases serà llarga i important.

ti, Carmen Laforet, Vicente Marrero, Carmen Martín Gaité, José Hierro, José Luis Cano, J. M. Castellet i altres.

En aquesta lletra els signataris fan palesa la seva solidaritat amb els dos joves novel·listes espanyols i reclamant el dret de resposta.

Qui en dona més

Després de les bases americanes ara són les bases alemanyes del que es tracta. Una indiscreció periodística ha permès l'opinió d'assabentar-s'en. Davant l'emoció suscitada per aquesta nova venda de «territorio nacional» Franco, parodiant els famosos mots de Mendez-Núñez, ha declarat que «Mas valen bases sin honra que honra sin cuartos».

El perquè d'una abraçada

Un dels principals negociants d'aquesta venda i a la vegada autor del llibre «Reivindicaciones españolas» ha declarat, amb tota la barra, a Washington, que quan la Divisió Blava matava soldats aliats en el front rus ho feia per defençar les democràcies. Ara es comprèn el perquè de l'abraçada del Pelegrí de la Pau al Guardià de l'Occident.

Redaccio i Servei de Premsa :

J. Buiria, 8, rue Rigaud, Perpignan (P.-O.)

El President Aguirre ha mort

Un home com el President Aguirre, el cap d'il·la de la nació basca, ha de deixar i deixa forçosament un buit. La seva mort és una pèrdua immensa pel País Basc. Es una pèrdua molt gran per la causa de la Llibertat.

Aguirre demòcrata convençut, en aquest llarg exili ha estat un lluitador de primer ordre, eficaç i infatigable. El seu prestigi, el seu saber i la seva conducta han estat constantment una acusació pel franquisme.

Malauradament el seu combat que serà victorios s'ha perllongat a causa, principalment, d'aquesta aberrant actitud del món occidental, el qual després d'haver aplastat el feixisme italo-alemany ha deixat aquest rebrot tan fastigos del franco-falangisme espanyol. Calia el seu entusiasme i la seva profunda convicció per no deixar-se abatere davant de tanta renúncia i de tanta injustícia.

La mort l'ha privat, però, de veure superades tantes contrarietats i per tant d'una gran satisfacció. D'una satisfacció ben merescuda: Assistir al recobriment de la llibertat del seu poble, a la qual més que ningú haurà contribuït.

Estadística i negocis

Una estadística ens assabenta que el Banc Central ha repartit el dividend màxim que autoritza la llei i que el Mercantil de Tarragona augmenta les seves reserves per una xifra tres vegades superior al dividend.

I això mentre es fa recaura tot el pes del « Pla de Misèria » sobre les espalles dels treballadors.

Obrers i camperols opinen

(vé de la pàgina 4)

corporar al progrés. No sortirem d'aquest estancament pernicios mentre Franco estigui al poder.

Si volien recórrer al crèdit dels organismes internacionals perquè els salvés de l'ensulciada econòmica no calia que simulessin una reorganització de l'economia del país —necessària evidentment— però irrealitzable amb el règim polític actual. Més lògic hauria estat fer de pobres i demanar l'almoïna tal com fan els captaires.

Han preferit fingir un retorn a l'economia ortodoxa, fer veure que anaven a acabar amb la inflació, que deixarien correr tots els sommis d'industrialització només de prestigi, que equilibrarien el pressupost i que limitarien les importacions d'articles únicament de vanitat, és a dir, renegar la pròpia política. Aquesta política que consisteix —malgrat el pla i el fingiment— en enriquir-se uns pocs bo i mantenint la immensa majoria del país en la més gran misèria.

DARRERA HORA En el moment de tancar l'edició del nostre Butlletí ens arriben noves de Barcelona assenyalant la visita de la policia a alguns dels signants de la Carta als Professors.

Visites de la policia

Discurs d'Ullastres. — Abans de Franco ha vingut Ullastres. Ha fet una conferència a la Universitat i ha dit el que diuen sempre: mètode Coué. Hem establitzat els preus (és clar, ningú no compra); hem de fer sacrificis (el banc de l'Opus —el Popular Español— ha fet 80.891.276,57 de pesetes de benefici durant aquest any de sacrificis); vindran capitals estrangers (però l'ambaixador americà assegura que el capital estranger no en té prou amb l'autorització de retirar d'Espanya el sis per cent dels beneficis anuals) i assegura que exporten sense dir que la sola exportació avui segura és la de la de ma d'obra, com la que acaba de marxar a Alemanya.

La conclusió?

La conclusió de tot això és que cal lluitar. No n'hi ha d'altre.

I lluitar units, ugetistes, cenetistes, obrers cristians; tots hem d'esforçar-nos en mantenir el combat, en ajudar als nostres germans, en afirmar i saber clarament que l'alliberació dels obrers ha d'ésser la nostra pròpia obra.

Entretant hem de recolzar totes les accions contra la dictadura car amb la nostra llibertat, és la de tots els ciutadans i la del nostre poble, que aconseguirem.

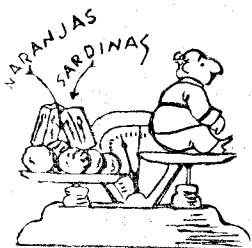
No cedi el vostre dret al treball. Refuseu els acomiadaments. Assessoreu-vos. Si l'acomiadament es col·lectiu protesteu col·lectivament. Manifesteu davant del vostre ajuntament. Demaneu feina i un salari decent. El dret a la vida i el pa dels vostres fills ha d'ésser defensat.

Treballadors ! L'organització sindical clandestina vetlla per vosaltres. Seguiu les seves seves consignes.

Obrers i camperols opinen

« Allà lluny » un pla d'estabilització

(Lletra del camp)

Cada dia llegim que «allà lluny» un pla d'estabilització els salvarà econòmicament incorporant-los als organismes de cooperació europea. La llarga passada autàrtica només hauria estat un pesombre, però, a partir d'aquest nou actuar tot anirà bé, tot marxarà a la perfecció i a profit de tothom.

Pels camperols, per l'agricultura en general, és «allà lluny» que passen tots aquests capgiraments. Nosaltres vivim en un món isolat, en el qual ens afanyem a produir els elements necessaris perquè visquin i mengin els promotors del pla. Solament en aquest sentit complem i únicament per això encara no han decretat exterminar-nos.

Una Espanya imperial i folla de grandesa —en el sentit més anacrònic del mot— no pot anar pel món ensenyant com a major signe de potència, el seu camp i la seva pagesia, la qual en el més afalagador dels casos, és la més endarrerida d'Europa. A Franco i al falangisme els hi calen uns altres atributs. Els hi cal una Espanya plena de maquines comprades amb el nostre oli, les nostres taronges, ametlles i avellanes. Que tota aquesta ferralla estrangera després no serveixi, no és el més important. Primer perquè els beneficis particulars els falangistes ja els han fet al comprar-les i després perquè ja poden dir que les tenen. En el fons són operacions prestigi que demostren, si més no, que el règim està girat d'esquena a la realitat i disposat a contradir el bon sentit econòmic.

Es clar tot això passa «allà lluny». Nosaltres ens trobem on erem. Amb els mateixos mètodes —batent per les eres i fent formiguers— amb la mateixa tècnica i coneixements: cadascu planta i sembra el que vol només guiat pel que fa el vehi i a l'inversa. En plena llibertat. En ple sarcasme de la llibertat.

Ara bé, en l'ordre administratiu, si que el franquisme ha pensat amb nosaltres —i de quina manera— controls, entrebancs, organismes únicament útils als tabans del règim i amb els quals s'enriqueixen a les nostres costelles. En aquest aspecte si que podem dir que el nostre viure i «fer com sempre» ha estat innovat i que hem entrat en l'àmbit del progrés falangista, que no té cap relació, és clar, ni amb la producció, ni amb la quantitat, ni amb la qualitat, ni amb la selecció.

Ahí, per exemple, el rendiment depenia de l'esforç, del temps i dels falangistes. Avui —amb pla— depent dels mateixos factors.

Es veu ben bé que l'estructura agrària espanyola és immodificable i absolutament refractària als nous corrents. El país no som nosaltres. És aquesta altra cosa reduïda i grotesca i plena de vanitat i pinxeria, que no vol esforç i només vol el fruit. Deu ésser el viure de l'enveja.

I «allà lluny» aquesta faramalla parla del pla miraculosos per tal de restablir l'equilibri econòmic. Ço que és per nosaltres no cal cercar-lo car no hi ha moviment. En tot cas si quelcom podem dir que belluga ens hem de referir a la nostra pròpia consciència. És un moviment que pren forma comunicativa i irreversible. No, no ens podem in-

(Segueix p. 3)

Després d'haver llençat el « pla de misèria »

(Lletra de Barcelona)

En economia, el mètode Coué, no ha donat mai grans resultats. Es però el mètode Coué, el que apliquen els governants franquistes. Després d'haver llençat el «pla de misèria» provocant així una baixa de més del 40 % del poder adquisitiu dels assalariats, ara es dediquen a dir, esfereïts davant la seva pròpia obra: «ja hi ha represa», «ja torna a marxar el comerç», «ja reprèn l'industria», etc... etc... Totes aquestes afirmacions podeu llegir-les als diaris, o escoltar-les en els discursos oficials o en les declaracions d'Ullastres o de Navarro Rubio.

Però escolteu el que diu la gent: els comerciants o els fabricants, els pagesos o els treballadors: diuen tot el contrari.

Quina és la realitat? Naturalment la de la gent; no la de la propaganda.

La metal·lúrgia i la construcció coneixen la crisi més greu que mai han conegut. No hi ha comandes i els stoks continuen acumulant-se; el textíl treballa les hores justes; l'activitat comercial no ha reprès malgrat les il·lusions dels dies de Pasqües. Els preus dels productes del camp han baixat i la producció creant nou descontent entre els pagesos i afeblint també llur poder de compra.

Els assalariats es defensen aferrissadament. — L'essencial de tota aquesta misèria recau damunt dels homes que viuen del salari; després de les supressions dels punts, de les primes i dels suplementes ha començat la de les hores suplementàries; la de les hores normals, i àdhuc dels dies de treball, i finalment —quan poden— venen els acomiadaments. I naturalment, el subsidi d'atur que és molt miserable, no fa goig a ningú.

Els treballadors lluiten amb les dents per defensar aquest «salari base» miserable, que és l'única esperança d'aguantar i de defensar el pa dels fills. No es deixen licenciar fàcilment. Tornen a la fàbrica, reclamen a l'Ajuntament, a la CNS, protesten. Cal que continuïn aquesta lluita. Ningú no ho farà si no ho fan ells. El dret al treball és un dret reconegut a tot el món i figura en totes les lletres al famós «Fuero del Trabajo». Els assalariats no s'han de deixar expulsar d'un treball que han fecundat amb llur esforç. Han de reclamar col·lectivament, han d'exigir, han de combatre. Així ho fan. I així ha de continuar.

Franco a Catalunya? — Per distreure l'ànim els burocrates de la C.N.S. han preparat una gran festa sindical d'«homenatge» a Catalunya on els grups folk-lorics ballen la sardana. D'homenatge a Catalunya, val més que no en parlin aquesta gent. Catalunya ja ha reprès consciència del que pol, quan actua unida, i en Galinsoga n'ha fet l'experiència. L'actual campanya per la Defensa de la Llengua ho provarà també; i el combat contra el Pla de Misèria que volia liquidar la nostra industria. L'únic homenatge a Catalunya que acceptem és el d'aquests pagesos andalusos i extremerys — oprimits com mai pels «senoritos» de sempre, — que han conegut i admirat la campanya de boicot contra Galinsoga. Aquest és el camí — han dit. I tots nosaltres esperem que el seguiran.

Pel que fa a Franco, l'única satisfacció que pot donar al poble, és marxar o morir-se. I endur-se'n amb ell els militars i els de l'Opus Dei, els de falange i els burocrates inútils. Els milions de pessetes que es malagasten ara, seran aleshores esmerçats en crear fons de treball i fer escoles. Això és el que volem els treballadors catalans.

(Segueix p. 3)

Pel restabliment de les llibertats sindicals adheriu a la Unio General de Treballadors